

Paaflaade, som det ærebe Medlem fremkom med, ikke have Noget for sig. Det ærebe Medlem har sagt, at det var om Vinteren, at der laa det mindste Antal Skibe i Frederikshavns Havn. Sa det er ganske rigtigt. Om Vinteren er der en mindre Handel, og som Følge deraf kommer der ogsaa under almindelige Forhold et mindre Antal Skibe i Havnen. Men det er ikke Spørgsmaalet; Spørgsmaalet er det, om Havnen er stor nok til i Vintervintre at modtage et saa stort Antal Skibe, som man antager at ville frequentere den. Af Dplysningerne fremgaer det, at Frederikshavns Havn virkelig i bethellig Grad benyttes som Handelshavn af det store Dpland omkring den. Saaledes er den ikke alene en Nødhavn, men ogsaa en Handelshavn, og naar den er stor nok som Handelshavn, saa er der intet Rimeligere end at Staten, der har anlagt den som Nødhavn, ogsaa sørger for at den er stor nok i denne Egenskab. Det ærebe Medlem har ladet Havnen opmaale og er kommen til det Resultat, at det høieste Antal Skibe, som kunne ligge i Havnen, er 176. Alkvarat siger han det Antal, der har ligget i Havnen. Sa det slaaer til; thi naar Havnen er fuld, saa ligger der det Antal, som kan ligge der, og alle andre blive afviste. Dette beviser altsaa kun Rigtigheden af vor Sætning. Havnen har kun engang været fuld af Fartøier, og det er meget muligt at den kan blive fuld iaar eller til næste Aar; men det er umuligt at sige, i hvilket Aar Vintervinter vil indtræffe. For at fyldestgjøre de Humanitetshensyn og de Civilisationens Fordringer, som jeg har hævdet og stadig vil holde paa, maa Havnen udvides, og at følge det ærebe Medlem og udsætte Sagen, derved vindes aldeles Intet. Det eneste Spørgsmaal, som vi maae komme til, og som jeg, og jeg troer ogsaa de fleste ærebe Medlemmer, er paa det Nene med, er, om vi skulle tænke paa at opgive Havnen eller at holde paa den. Naar vi komme til det første Resultat, saa kunne vi ligesaa gjerne iaar som næste Aar opgive Sagen; thi saa ere de hidtil udgivne Penge bortkastede. Men jeg troer ikke, at vi efter de her foreliggende Dplysninger komme til det Resultat. Det ærebe Medlem sagde heller ikke: lad os see det an eet Aar, men 1 til 2 Aar, og saa kan det gjerne blive

til 5 Aar, og saa fort videre; thi den Sag, som man ikke kan tilintetgjøre paa anden Maade, kan man ihjelslaae ved Forhalingen. Det ærebe Medlem anførte en Anke, som jeg synes var høist forunderlig, nemlig at Regjeringen var fremkommen med et selvstændigt Forslag, og at det kun var Landstthinget og ikke os, der for nogle Aar siden havde bedet derom. Jeg maa i den Anledning henvise til Finantsudvalgets Udtalelse sidste Aar, hvor der blev sagt, at vi ikke vilde bevilge den Sum, der var forlangt til Opnudring af Havnen, fordi vi ikke vidste, hvad der saa kunde følge efter, og at vi først vilde vide, hvilket Beløb der vilde medgaae til hele Havnens Istandsaetelse. Efter denne Udtalelse forelægger Regjeringen et selvstændigt Lovforslag, og anfører der den Sum, der behøves til Havnen. Nu seer jeg virkelig ikke, at der kan tænkes en loyaler Fremgangsmaade end denne, og seer ikke, at der kan føres nogen Anke derimod. De private Meddelelser, som det ærebe Medlem var i Besiddelse af, kunne jo være meget interessante, da man deraf seer Folks forskjellige Mening derom, men jeg veed ikke, om det var saa fuldkommen paa rette Sted at fremkomme med dem her; jeg veed ikke, om en Udtalelse som den: Giv de 100,000 Rd., og slaae de ikke til, saa faae I give 100,000 Rd. til, om det var Noget at anføre for at paavirke Thingets Afstemning; jeg veed ikke om Hr. Kalls anbefaling om at anlægge en Havn ved Græsholmene, hvor han selv har saa store Besiddelser, kan afgive Opfordring for os til at opgive et Havneforetagende, der har kostet os 220,000 Rd.; mig forekommer det, at naar Tilslutningen ikke er af større Betydning, end at det vil koste aarligt 1000 Rd. at fjerne den, hvilket vi have fra fuldkommen autentiske og gode Kilder, saa kan der ikke være Anledning til at tænke paa at opgive en Havn, der virkelig har været til Betsignelse for en stor Deel af Skibsfarten, og i det Tilfælde, at Thinget her virkelig skulde føle sig overbevist om, at der paahviler os en moralsk Forpligtelse, da er Bevillingen med det Samme givet, thi ingen moralsk Forpligtelse har nogensinde af Thinget været anerkjendt at bestaae, uden at det tillige har gjort den Fyldest. Det skulde glæde mig, om min Udtalelse kunde have bidraget til at give Thinget den Overbe-